

This entry is part 3 of 3 in the series Karel Veliký - Poznámky k Rozmetání systému

Karel Veliký - Poznámky k Rozmetání systému

„Velká transformace!": Poznámky k Rozmetání systému, část 1

„Kouzlo extrémů?": Poznámky k Rozmetání systému, část 2

Revolta, proti „rozumu“ a „skutečnosti“: Poznámky k Rozmetání systému, část 3

*Ani Marx, ani buržoazní -
demoliberalní - systém. Národní
revoluce!*

...zvíře žije zcela v konkrétnu a ve skutečnosti. S každou skutečností je spojeno nějaké místo v prostoru a místo v čase, nějaké zde a nyní a nahodilá takovost, daná vždy z určitého „aspektu“ smyslovým vnímáním. Být člověkem znamená: vzepřít se tomuto druhu skutečnosti rozhodným „Ne“. Max Scheler, *Místo člověka v kosmu*, str. 78.

Militantní národně-revoluční proud, o němž je tu řeč, je - především jeho odpůrci - stále ještě označován za „nacimaismus“, přestože v užším smyslu je to výraz odrážející jen jeden z projevů tohoto proudu v letech 1968 až 1974. 1] Za první reflexi čínského dění - jež se od rozchodu s linií SSSR těšilo na Západě rostoucí pozornosti 2] - v prostředí italské „radikální pravice“ je pokládán článek „Introduzione alla Cina“ (Úvod k Číně) v listu veteránů Italské sociální republiky (Repubblica Sociale Italiano, RSI) *Corrispondenza Repubblicana* z 10. 9. 1966. Právě na něj zareagoval Julius Evola článkem „L'infatuazione maoista“ (Maoistické blouznění), který však vyšel až v červenci 1968 v časopise *Il Borghese*. 3] A teprve počátkem roku 1969 vznikla Organizace Boj lidu (Organizzazione Lotta di Popolo, OLP) 4], v níž se sešli ti národní revolucionáři, kteří se v době studentských a dělnických bouří odmítli postavit na stranu buržoazního - demoliberalního - systému jako většina „neofašistů“ z Italského sociálního hnutí, „nacifašistů“ z Rautiho Nového řádu aj. V *Corrispondenza Repubblicana* odpověděli Evolovi už v říjnu '68 článkem „L'infatuazione atlantista“ (Atlantistické blouznění). 5] Důvod zájmu o čínský vývoj ze strany národních revolucionářů byl totiž především geopolitický: šlo o teorii „tří světů“, kterou na VI. mimořádném zasedání Valného shromáždění OSN

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

vyložil Teng Siao-pchin a jejíž podstatu tvoří teze o konfrontaci mezi třetím (tj. rozvojovými zeměmi s Čínou v čele) a druhým světem (= průmyslově rozvinutými kapitalistickými a socialistickými zeměmi) na jedné straně a „prvním světem“ dvou supervelmocí (tj. USA a SSSR) na straně druhé. Její překlad do praxe by znamenal konec „světa Jalty“, který vznikl v roce '45. 6]

Teprve následně byly hledány a určovány příbuznosti ve světonázoru a ideologii: voluntarismus a idealismus, nacionalismus, kult vůdce, důraz na armádu a rolnictvo, militarizace společnosti, jasné podřízení ekonomiky politice, dvourychlostní hospodářství, 7] autarkie, asketický vztah k životu aj. Evolova kritika maoismu je založena pravděpodobně pouze na čtení „rudé knížky citátů“ plné marxistické rétoriky o prioritní „úloze mas“ („řídít se linií mas“) apod. Skutečnost však byla jiná. „Volk“ měl samozřejmě svoji důležitou úlohu, ale hlavně jako tvárný materiál v rukou „Führera“ a jeho „politických vojáků“ – Rudých gard. Italská „**nacimaoistická**“ **teorie** 8] je pak založena na **spojení duchovní a vojenské hierarchie** („naci“) **s hmotným komunismem** („maoismus“), který má být zárukou toho, aby tuto hierarchii nenarušovaly a nedeformovaly oligarchické a plutokratické síly. 9] V roce 1973, tedy již v době maoistického „odlivu“, 10] vydal Claudio Mutti v Parmě anonymně brožuru *Maoismo e Tradizione*, 11] v níž se z evoliánského hlediska pokouší shrnout prvky Tradice přítomné v maoismu: od solárních aspektů v jeho propagandě po taoistické kořeny Maovy doktríny. 12]

Bez života není smrti; bez smrti není života. Bez horního není dolní; bez dolního není horní. Bez neštěstí není štěstí; bez štěstí není neštěstí. Bez snadného není obtížné; bez obtížného není snadné. Bez statkáře není pachtýře; bez pachtýře není statkáře. Bez buržoazie není proletariátu; bez proletariátu není buržoazie. Bez imperialistického národního útisku není kolonií a polokolonií; bez kolonií a polokolonií není imperialistického národnostního útisku. Tak je tomu se všemi protiklady.

Mao Ce-tung, „O rozporu“, in: *Vybrané spisy*, sv. II, Praha

Poznámky DP:

1] Na poslední známky zájmu o maoismus lze u antisystémových národních revolucionářů v Evropě natrefit ještě počátkem 80. let („Die Mao Tsetung – Ideen, die „Vierbände“ und die Nationalrevolutionäre“, in: *Wir Selbst – Zeitschrift für Nationale Identität* 1/1981), v Itálii se však pojem vžil natolik, že Freda a jeho „žáci“ jako Claudio Mutti nebo Carlo Terracciano se této nálepky vymyšlené tiskem už nezbavili. Přitom je těžké zjistit – je to problém vejce a kuřete – co bylo dřív, zda palcové titulky strašící už tak zmatenou veřejnost „nacimaoisty“ nebo mládež skandující do kamery: „Hitler a Mao sjednocení v boji“?

2] Neboť v rámci studené války byly na Západě podporovány, „obdivovány“, všechny

odstředivé tendence v „socialistickém táboře“: od „národních komunistů“ v Číně, Jugoslávii a v Rumunsku po nejrůznější „revizionistické“ aktivity v Maďarsku, Polsku nebo u nás.

3] Ten spolu se stejnojmenným nakladatelstvím platil za základnu „změšťáctělé pravice“, nanejvýš „fašistů dvouřadových obleků“, ačkoli jeho název – Borghese = Měšťan – asocioval i Junia Valeria Borghese, „černého knížete“, snad největšího z válečných hrdinů RSI, který také napsal předmluvu k Evolovým *Lidem a troskám* (1953). Italského „měšťana“ rovněž nelze šmahem ztotožňovat s buržoou liberalismu, kapitalismu a parlamentarismu 19. století, kořeny je spjat spíše se středověkým stavem, jeho „komunami“ a „notábly“. I to je ovšem „tradice“, již si „ghibellin“ Evola nijak necenil – naopak.

4] Shoda této zkratky se zkratkou Organizace pro osvobození Palestiny (Organizzazione per la Liberazione della Palestina) samozřejmě není náhodná... *Že je Palestina symbolem odporu proti kolonialismu USraele, na tom se shodnou nacionalisté, marxisté i islamisté.*

5] Za autora anonymního příspěvku, který je dnes nejpřístupnější v příloze časopisu *Orion* č. 6 /1998 s názvem „Origini“ (Počátky), je pokládán Maurizio Giraldi. Tamtéž je i rekapitulace celé diskuse „I Barone e i nazimaoisti“ z pera Claudia Muttiho. Evolův článek o maoismu byl zařazen jako příloha pátého vydání *Lidí a trosek* (J. Evola, *Gli uomini e le rovine*, Edizioni Mediterranee 2002).

6] Připomeňme si, že Hnutí nezúčastněných zemí, „antiimperialistická fronta“ v čele s Titem a Násirem, později Castrovou Kubou, tedy s „hrdiny národních revolucí“, vzniklo v roce 1961. Odklon Číny od Kominterny, resp. sovětské linie, byl pro znalce čitelný již v roce 1958.

7] Tedy hospodářství rozdělené na elitní strategický sektor vysoké technické úrovně (atomový výzkum apod.) v několika centrech a prosté, ale co možná nejsoběstačnější („kovo“)rolnické komuny.

8] Zde je pro úplnost třeba zmínit, že také existuje antifašistická konspirační teorie, která tvrdí, že „nacimaoismus“ byl „vynalezen“ jen k „infiltrování levice“: posloužila k tomu, aby jakékoli „rudé násilí“ bylo možno svést „černou stopu“ [pista nera].

9] Žádný Dmitri Jaroš nebo Grigorij Tuka by se pak nemusel rozčilovat, že jim „ukradli revoluci“: „Ve vysokých státních funkcích se vyměnily pouze tváře. Ale systém, ten strašný oligarchicko-banditský systém zůstal úplně stejný jako za Janukovyče...*půjdu do parlamentu jen proto, abych ho rozehnal, zničil stávající politický systém*“, tvrdí bývalý šéf dobrovolnického hnutí české reportérce v článku LN z 25. 10. 2014.

10] Poté, co se Čína v první polovině 70. let začala sblížovat s USA proti SSSR (Nixonovo setkání s Maem v Pekingu roku 1972) a po Maově smrti (1976) se vydala – podobně jako třeba Frankovo Španělsko – jasně „kapitalistickou cestou“, se pozornost italských a evropských národních revolucionářů obrátila více ke **Kaddáfího** („Alláhův templář“) Libyi, k odporu Irské republikánské armády (IRA) a nakonec především k **Chomejního** revoluci v Íránu, v němž chtěl Carlo Terracciano vidět „Platónův stát XX. století“ („I giardini di Allah“,

in: *Risguardo*, 1984, str. 61). Stojí za poznámku, že i za porážkou „tvrdého a ryzího“ Lin Piaova křídla stojí prý Mossad: „létající Žid“ Henry **Kissinger** při své návštěvě v Číně, která předcházela té Nixonově, totiž Maovi sdělil, že proti němu „vojáci a radikálové Lin Piaa“ kují spiknutí. Lin Piao, původně samotným Maem – „rudým sluncem“ – určený za svého nástupce, tak zahynul za nevyjasněných okolností v letounu na útěku z Číny. Srv. „Případ Lin Piaa“, in: *Jak to řekl Mao Ce-tung a jak to je*, Praha 1972.

11] Nyní např. zde – Claudio Mutti: *Maoismo e Tradizione*; francouzský překlad – *Maoisme et Tradition*.

12] Těch si ostatně všiml i Václav **Cílek** ve svém překladu *Tao te ťingu* (Praha, Dokořán, 2005, str. 7); a upozorňují na ně i všichni autoři kritizující Maa z pozic „vědeckého komunismu“: „Na ideologii maoismu měly nepochybně veliký vliv tradice, které se vytvořily ve staré Číně: konfuciánská tradice, dialektika dávných taoistů, legisty hlásaný nihilistický vztah ke kulturním hodnotám (...) I když v období ‚kulturní revoluce‘ maoisté halasně vyhlášovali přetrhání svazků se starou tradiční kulturou a ideologií, duch, metody i formy provedení ‚kulturní revoluce‘, a konečně i sám její charakter, v mnohém odpovídaly tradicím staré čínské společnosti“, píše se např. ve sborníku *Maoismus, ideový a politický protivník marxismu-leninismu*, Praha 1974. Ve stejném roce Ivan „Magor“ **Jirous**, přední představitel československého disentu, otevřel svou *Zprávu o třetím českém hudebním obrození* citátem „předsedy Maa“: „Ve velkých kulturních revolucích je jedinou metodou pro lidi, aby se osvobodili sami...“, a navázal tak na Ivana **Svitáka** nebo Egona **Bondyho**, další postavy „nonkonformní české inteligence“, které se vyznaly z obdivu k Maově doktríně. Podle západní libertářské „nové levice“ v ní totiž spatřovali podivuhodný odraz některých myšlenek „frankfurtské školy“: Mao např. porušil marxistické dogma „dělnické třídy jako avantgardy“, když jako „revoluční předvoj“ rolnických mas v boji proti „reliktům kapitalismu, byrokracii a zburžoazněným stranickým orgánům“ adoroval nejen mládež, především studentstvo, ale také nejrůznější marginály, lidi z okraje společnosti, kteří „nemají co ztratit, krom svých okovů“. Mao (a maoismus) proto zároveň do značné míry toleroval i anarchické, spontánní násilí různých frakcí Rudých gardistů, umožnil jim kritiku všech autorit – s výjimkou osoby své a Lin Piaa – což si „levicový a pravicový revizionismus s anarcho-trockistickými kořeny“ – řečeno definicí „marxistické ortodoxie“ – interpretoval jako projevy „přímé demokracie“ či Marcusovy „radikální revoluce“.

Series Navigation

<< „Kouzlo extrémů?“, Poznámky k Rozmetání systému, část 2